Урывак з паэмы “Вераніка”

М. Багдановіч

Я на душы ўражлівай маю
Жыцця мінулага пячаць…

Як у гулянках пралятала
Маё дзіцячае жыццё!
А поруч ціхае дзіцё,
Дачка Забелаў, узрастала.

І забывала Вераніка
Між зёлак з кніжкай аба ўсём,
А ўзгляне – сад кіпіць жыццём!

А час усё каціўся ў далі,
Мы непрыкметна падрасталі,
І толькі ўжо тады я ўгледзеў,
Што поруч, як цвяток лясны,
Ўзрасла ў красе сваёй вясны
Дачка самотная суседзяў.

І – помню я – тады жа ўперш
З маёй душы паліўся верш.
Я Вераніцы твор паслаў
І млеў і ўсе адказ чакаў.

Калі ж я неяк з ёй спаткаўся,
Загаварыўшы, як у сне, –
Яна зірнула на мяне,
І раптам з вуст яе сарваўся
Такі бязвінны, чысты смех,
Што на яго злавацца – грэх.

І ён, як жаваранак той,
Звінеў і ўжо кахання сеці
Нячутна нішчыў, як ураз
Сарваўся, дрогнуў і пагас.

І мела дзеўча выгляд маці,
Калі тады ка мне яна,
Трывожнай ласкаю паўна,
Схілілася, як да дзіцяці.
А ў сэрцы хораша было,
Там запалілася цяпло.

Дасюль яшчэ яно пылае;
Здаецца – ўмёрла, але ўраз
Праб’ецца зноў, і пройшлы час
Прад ім ў згадках праступае…